

bör — i linje med ovan anförd motivering — ges den begränsningen att som en förutsättning bör gälla att den ursprunglige låntagaren fortfarande är ägare till, mantalsskriven och bosatt å fastigheten i fråga. Vidare kan det givetvis finnas enstaka fall där vederbörande låntagare haft sådan inkomst av annan verksamhet att skuldavskrivning framstår som mindre påkallad. Huruvida dessa eventuella fall uppgår till ett sådant antal att de motiverar en mera rigorös behovsprövning är ej möjligt att med tillgängligt material avgöra. Närmare prövning härav synes kunna ske vid den utredning av frågan om en avskrivning av återstående småbrukslån som här förordas. Som det väsentliga framstår att ej eventualiteten av ett fåtal fall där behovet härav är mindre utpräglat skall utesluta möjligheten av en i fråga om det stora antalet fall behjärtansvärd och välmotiverad reform.

Med stöd av vad ovan anförts hemställes,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla om skyndsamt utredning och förslag om avskrivning av kvarstående arbetarsmåbrukslån i enlighet med vad i motionen anförts.

Stockholm den 26 januari 1966

Harald Larsson

i Hedenäset

Erik Larsson

i Norderön

Nr 406

Av herr Wikner m. fl., om en ny jaktorganisation.

(Lika lydande med motion nr 334 i Första kammaren)

När riksdagen uppdrog åt Svenska jägareförbundet att handha ledningen för jaktvårdsarbetet, var vår jaktlagstiftning nydanad med bl. a. införande av möjligheterna att bilda jaktvårdsområden i större utsträckning. Svenska jägareförbundet var då den enda sammanslutningen av jägare i landet. De var sammanslutna i en ideell förening, och det kan väl diskuteras om det var så välbetänkt att uppdraga åt en ideell intresseorganisation att tillvarataga statens och samhällets intressen i jaktfrågor, men i det läget var det kanske den enda framkomliga vägen. Under tiden, som följde närmast därefter, byggdes en del jaktvårdsområden upp under mycket gnissel, vilket resulterade i en ändring av jaktlagstiftningen 1951. Vid detta tillfälle diskuterades ånyo frågan om lämpligheten av att Svenska jägareförbundet handhade ledningen för jaktvårdsarbetet.

Det fick dock förnyat förtroende. Sedan dess har nu gått ytterligare femton år med en mycket väsentlig utbyggnad av jaktvårdsområdena.

Jaktvårdsområdenas utbyggnad har ställt mycket höga krav på juridisk utbildning för dem som skall vara rådgivande, anspråk som nog icke förutsågs vid beslutandet av den nuvarande ordningen för jaktens organisation.

I detta fall måste sägas, att Svenska jägareförbundet intager en unik ställning i vårt rättsväsende. Det är huvudman för jaktvårdsområdena och följaktligen i viss mån ansvarigt för eventuella övergrepp som jaktvårdsområdena gör sig skyldiga till. Samtidigt är det rådgivande remissinstans åt länsstyrelserna och Kungl. Maj:t och har som sådan att yttra sig över och råda dem i de frågor där de egna organisationerna gjort sig skyldiga till övergrepp. Detta är enligt vårt förmenande icke förenligt med svensk rättspraxis.

Motionärerna anser att skall jaktvårdskonsulenterna kunna fullgöra sin ställning som rådgivare i jaktfrågor bör de ha samma offentliga anställningsform som andra tjänstemän i allmän förvaltning.

Vad det sedan gäller Svenska jägareförbundets förvaltning av jaktvårdsfonden så torde det ha blivit den uppfattningen, att fondens medel i alltför stor utsträckning förbrukas i den ideella organisationens eget arbete, en form av föreningsstöd från det allmänna som ter sig allt olustigare genom ökat tryck på jägarna i form av högre avgifter för det statliga jaktkortet.

Det bör utses länsjaktråd, och dessa bör lämna förslag och råd i frågor angående jakttider, jakt- och viltvårdsåtgärder, anvisande av medel ur älgskadefonderna till jaktvårdsåtgärder samt vara remissorgan.

Ett ökat lokalt inflytande vad det gäller jakt- och fridlysningstider är en tvingande nödvändighet med vårt lands struktur, innebärande väsentliga olikheter både i klimat och fauna.

Vissa viltslag har också lokalt mycket olika förekomst och betingelser, särskilt älgen.

Det kan inte vara riktigt som nu sker, att Svenska Jägareförbundet ensam har monopol på jaktvårdsmedlen, vilka inbetalas av alla svenska jägare. Det har dock bara en femtedel av landets jägare organiserade hos sig.

I Finland har de båda jägarorganisationerna något som kallas Jägarnas centralorganisation, med i mycket liknande uppgifter som dem vi föreslagit att jaktråden skulle få.

Riksdagen har beslutat att från och med den 1 juli 1966 överlåta ansvaret för ledningen av jakten på statens naturvårdsnämnd, ett beslut som måste hälsas med tillfredsställelse på grund av den nära samhörigheten mellan naturvård och jakt.

För den blivande jaktorganisationen bör enligt vår uppfattning gälla i huvudsak,

att jaktvårdsfondens medel ställes till statens naturvårdsnämnds förfogande,

att jaktvårdskonsulenterna anställs och utbildas genom statens naturvårdsnämnds försorg,

att utbildningen bör taga sikte på en allsidig jaktvårdsutbildning, men därtill bör fogas en civilrättslig utbildning som gör dem skickade att för allmänheten vara de rådgivande tjänstemän som erfordras,

att antalet jaktvårdskonsulenter minskas till att omfatta åtta stycken: En riks jaktvårds konsulent samt en konsulent för vardera av följande län eller distrikt: Norrbottens län; Västerbottens län; Västernorrlands län och Jämtlands län; Gävleborgs- och Kopparbergs län; landskapen Närke, Västmanland, Uppland, Södermanland, Östergötland och Stockholms stad; Värmland, Dalsland, Bohuslän, Västergötland och Halland; samt Skåne, Blekinge, Småland, Öland och Gotland,

att antalet länsjaktvårdare ökas i mycket väsentlig grad,

att viltforskningen skall sortera direkt under naturvårdsnämnden och att den ges betydligt högre anslag ur jaktvårdsfonden,

att statens naturvårdsnämnd bör till sitt förfogande för rådgivning i jaktärenden ha ett jaktråd, sammansatt av representanter för jägareorganisationerna efter deras medlemsantal samt representanter för de enskilda skogsägarna, storskogsbruket och Svenska naturskyddsföreningen. De skall lämna naturvårdsnämnden förslag och råd i frågor angående fördelning av jaktvårdsmedel, jakt- och viltvårdsåtgärder, jakt- och fridlysningstider samt vara remissorgan,

att jägarorganisationerna bör lämnas bidrag till sin rådgivnings- och upplysningsverksamhet efter deras faktiska medlemsantal,

att till länen bör knytas jaktråd valda efter samma mönster som det jaktråd vilket skall sortera under naturvårdsnämnden,

att jägarorganisationerna ges en likaberättigad ställning när det gäller fördelning av medel för jaktvårds- och upplysningsändamål.

Under hänvisning till vad som anförts hemställs,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla att en ny jaktutredning bestående av representanter för de enskilda skogsägarna, storskogsbruket, Svenska naturskyddsföreningen, Svenska jägareförbundet och Jägarnas riksförbund tillsättes för att skyndsamt utreda och framlägga förslag till ny jaktorganisation och därvid beakta de synpunkter som i motionen anförts.

Stockholm den 26 januari 1966

V. Wikner

Olle Göransson

Sven Ekström

i Iggesund

John Lundberg

T. Fredriksson

B. Sundelin

Förslag till jaktorganisation

